

РЕШЕНИЕ

№ 8048

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35
състав**, в публично заседание на 22.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **2192** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 46, ал. 1 от ЗЧРБ. Производството е образувано е по жалба на Б. Д. Н., [дата на раждане], гражданин на В., ЛНЧ: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 4 срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ – 9107/27.11.2023 г. на началник на отдел „Миграция“-СДВР, с която, на основание чл. 40, ал. 1 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „отнемане на право на пребиваване на чужденец в Република България“. Принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 44, ал. 1 във вр. чл. 40, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, доколкото е прието, че жалбоподателят е влязъл в страната на 16.03.2023 г. с виза за дългосрочно пребиваване и по заявление от 25.04.2023 г. е получил разрешение за продължително пребиваване до 18.03.2024 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Прието е, че към датата на получаване на разрешението за продължително пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, са били изпълнени условията на закона по цитираната норма, тъй като в дружеството, в което жалбоподателят е съдружник – „ЕВРО ИНТЕГРЛ“ ООД, е имало наети по трудови договори 10 лица български граждани, като към 27.11.2023 г. е установено, че трудовите договори са били прекратени. Установено е, че трудовите договори са поддържани само около 4-6 месеца, което очевидно е било за получаване на разрешението за продължително пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с

процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. Моли отмяна на акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът началник на отдел „Миграция“-СДВР оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура не взема становище.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства по реда на чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, видно е и от изпратената административна преписка, че заповед № УРИ 5393 ПАМ – 9107/27.11.2023 г. на началник на отдел „Миграция“-СДВР, на основание чл. 40, ал. 1 във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „отнемане на право на пребиваване на чужденец в Република България“. Принудителната административна мярка е наложена на основание чл. 44, ал. 1 във вр. чл. 40, ал. 1, т. 1, във вр. чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, доколкото е прието безспорното между страните, че жалбоподателят е влязъл в страната на 16.03.2023 г. с виза за дългосрочно пребиваване и по заявление от 25.04.2023 г. е получил разрешение за продължително пребиваване до 18.03.2024 г. на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Към датата на получаване на разрешението за продължително пребиваване са били изпълнени условията на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като в дружеството, в което жалбоподателят е съдружник – „ЕВРО ИНТЕГРЛ“ ООД, е имало наети по трудови договори 10 лица български граждани. В рамките на периодичен контрол от органите на ответната администрация, е установено, че към 27.11.2023 г. цитираните трудови договори са били прекратени. Установено е, че трудовите договори са поддържани само около 4-6 месеца. При тези данни правилно е преценено от административния орган, че трудовите договори са сключени само за целта на получаване на разрешението за продължително пребиваване, на основание чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. Съгласно цитираната норма, условие за получаване на разрешение за продължително пребиваване на чужденец на територията на страната е да осъществява търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, освен когато е уговорено друго в международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България, като изискването е валидно за всеки един съдружник поотделно; същите условия се прилагат и за всеки управител поотделно. Чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ посочва, че разрешението задължително се отнема, когато са отпаднали условията по чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, както се установява по делото. Съдът приема, че процесният административен акт – ПАМ е издаден в необходимата форма по чл. 59 от АПК, и от компетентен орган по смисъла на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ и заповед № 9426/06.12.2018 г. за делегиране на права на началник на отдел „Миграция“-СДВР. От акта, както и от докладната записка № УРИ 5392р-5359/27.11.2023 г., стават ясни фактите и нормите, въз основа на които се издава акта. Съдът не приема възражението на жалбоподателя, че административният акт е издаден в нарушение на чл. 35 от АПК, който задължава административният орган да изясни фактите и обстоятелствата от значение за случая преди да издаде акта. В конкретния случай, видно от административната преписка, административният

орган е извършил процедурата по чл. 26, ал. 1 от АПК, като е уведомил жалбоподателя за започването на административното производство /съобщението е приложено под л.л. №№ 14-15 от делото/, като му е дал възможност да представи доказателства за ненарушение на чл. 24, ал. 1, т. 2 то ЗЧРБ. Жалбоподателят не е ангажирал доказателства нито в административното производство, нито в съдебното, за единствения правно-релевантен факт, а именно – поддръжката на 10 трудови доовора с лица български граждани. Липсата на тази предпоставка е основание за налагане на процесната ПАМ, като административният орган действа на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ при обвързана компетентност, доколкото само поради наличието на отсъстващите факти на лицето е позволено в едни предходен момент да пребивава продължително в страната. В този смисъл, неоснователни са доводите на жалбоподателя, че в конкретния случай следвало да се приложи чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, като административния орган преценява критериите: продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, наличието на производства по [Закона за убежището и бежанците](#) или производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата по произход на лицето.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски от 100 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХЪВРЛЯ жалбата на Б. Д. Н., [дата на раждане] , гражданин на В., ЛНЧ: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 4 срещу заповед № УРИ 5392 ПАМ – 9107/27.11.2023 г. на началник на отдел „Миграция“-СДВР.

ОСЪЖДА Б. Д. Н., [дата на раждане] , гражданин на В., ЛНЧ: [ЕГН], съд. адр. [населено място], [улица], ет. 4 да заплати на СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.